

RECORDANÇA DEL MAGÍ.

Amb freqüència jugaven al futbol al primer pis de l'anexe, en el mateix espai on i varen realitzar una intervenció esplèndida al transformar aquell espai fret i desolat en un penetrable realitzat amb cordills, visualment molt càlit i de gran càrrega emocional. Tant en lo purament formal com en lo conceptual treballaren amb lo mínim i amb un resultat que diria, per a uns estudiants dels primers cursos de Belles Arts, perfecte. Seria cap a finals dels anys setanta i era la generació que va estrenar la que es va dir Opció C i també a mí com a professor. Els germans Aballí, Salvador Juanpere, Albert Valera, Marcel·lí Antúnez,.....i el Magí Baleta.

Penso que el Magí era, per la seva personalitat, un dels "capitans" d'aquella esplèndida promoció. Murri, irònic, dolç, treballador, sensible, silencios, sempre prompte per donar un cop de mà, per ajudar tant els companys com en el sí de l'Opció. D'un físic una mica ceptat i amb un jersei mes gran de mida que li dibuixava una personalitat d'home més preocupat per les seves idees, per la seva feina, pel seu interior, que per el seu aspecte extern. Dret, amb els peus junts i les mans a les butxaques –no sé si per costum o bé per amagar els dits bruts de color- defensaba, sempre educadament i amb claretat, les seves propostes, aquelles seves primeres obres.

Parlavem de colors, de llums, de conceptes, dels artistes que ens interesaven, de les exposicions del moment, encara en uns temps no tan oberts com els actuals, en unes sessions en les que la seva curiositat enriquia al mateix temps la dels altres i també la meua. Els blaus de prusia, els verds de maragda, els grocs de cadmi, el gest, l'atzar, les actituds, els soports i el seu interès per el negre, els negres de la pintura oriental, d'els negres avellutats que s'ens dubte el portaren, alguns anys mes tard, cap el seu món de la calcografia, de les tintes i dels papers.

La seva generositat, aquest sempre estar disposat vers els altres penso és el que el va fer instal·lar el seu propi taller de gravat i estampació. Taller en el que molt del seu temps el dedicà a dirigir, aconsellar, gravar i estampar, amb modèstia i des de el seu silenci una gran part de l'obra calcogràfica de mes qualitat realitzada a Barcelona en els darrers anys.

I des de aquesta mateixa modèstia, la seva propia obra, lenta, precisa, elegant i sabia, semblava que la deixes sempre com relegada a un segon terme donç que, com en els anys en que el vaig coneixer, el Magí seguia sense voler fer soroll.

Joan Hernández Pijuan
Maig del 2001.